

právní otázky nepřihlédl k figurálnímu sestavení (konfiguraci) slovní části chráněné známky. Stížnost jest odůvodněna. Chráněná známka soukromého obžalobce jest známkou kombinovanou, při níž část jest vyjádřena slovy, část jest obrazová. Otázku šálivosti a zaměnitelnosti známky jest tedy po rozumu § 25 zákona známkového řešiti s hlediska obyčejného kupitele při obyčejné pozornosti; rozhodným jest dojem, jež chráněná známka v takovém kupiteli vzbuditi mohla a vzbudila, dojem, jenž o známce v jeho paměti utkvěl. Při známkách kombinovaných jest tudíž uvažovati, která z obou jejích částí, zda slovní či figurální, převládá, a co asi v paměti průměrného kupitele z oněch částí spíše utkví a bude u něho převládati. Soud nalézací zjistil sice rozdíly obou nálepek co do velikosti, tvaru, barvy atd., jakož i rozdíly chráněných slov, prohlásil »že zdá se soudu« — správněji asi vzhledem též k německému textu — »jeví se soudu«, že charakteristický a typický rozlišovací znak obou známek spočívá v rozličných slovních znacích, při čemž nelze klásti hlavní váhu na velké »S«, které je oběma známkám přibližně společné, nýbrž na označení jménem »Mai« a »Wonni«, a dospěl ještě na základě několika dodatků slovních a figurálních k přesvědčení, že nemůže býti řeči o podobnosti těchto známek, způsobilé oklamati při posuzování celkového dojmu, a že obyčejný kupitel, který chce »Mai Senf«, nebude kupovati »Wonni Senf«. Soud však nezjistil s hlediska průměrného kupitele to, co jest při kombinovaných známkách zvlášť zjistiti, totiž, která z obou jejích částí, zda slovní či figurální, převládá, a co asi v paměti průměrného kupitele z oněch částí spíše utkví a bude u něho převládati. Soud neměl uvažovati o šálivosti a zaměnitelnosti pozastavené známky se svého hlediska, nýbrž s hlediska obyčejného průměrného kupitele, a to s hlediskem tu nastíněných. Měl i zjistiti, která z obou částí, zda slovní či figurální, bude pro průměrného kupitele rozhodnou a v jeho paměti převládající, a měl při tom i uvažovati, pokud jde o slovní část, zda sestavení slov, — jich konfigurace — není zvlášť nápadným zjevem, který snad právě obyčejnému průměrnému kupiteli utkví v paměti. Právem tudíž vytýká stížnost napadenému rozsudku nesprávné právní hledisko při posuzování šálivosti a zaměnitelnosti známky obžalovaného. Než i s hlediska zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. je zmateční stížnost důvodná. Řeše otázku s onoho právního hlediska, měl nalézací soud vzhledem k tomu, že jde o kombinovanou známku, uvažovati i o tom, která z obou částí známky převládá a utkví v paměti obyčejného kupitele, najmě zda sestavení slov — jejich konfigurace — není zvlášť nápadným zjevem, který snad obyčejnému kupiteli utkví v paměti. V tomto směru stížnost vytýká rozsudku ne sice výslovně, ale věcně právem neúplnost.

#### Čís. 3996.

**Pojmy: »strhování kleneb« a »stálé znalecké řízení« ve smyslu § 32 min. nař. ze dne 7. února 1907, čís. 24 ř. zák.**

**Při rozsáhlosti stavitelské činnosti a stavebního podnikání nelze ukládati staviteli za povinnost osobní dozor při všech pracích, byť i sebe**

**závažnějších. Jeho trestní zodpovědnost není osobní, nýbrž všeobecná; neručí pro nedostatek vlastního dozoru a součinnosti, nýbrž pro nedbalost při výběru osob, jimž svěřuje závažné práce.**

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1930, Zm I 117/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 11. listopadu 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v části, odsuzující stěžovatele pro přečin podle § 335 tr. zák., jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

#### D ů v o d y:

Rozsudek spočívá ohledně stěžovatele na předpisu § 32 minist. nařízení ze dne 7. února 1907, čís. 24 ř. zák.; podle tohoto ustanovení »smí se strhování kleneb díti jen za stálého znaleckého řízení; prostor pod strhovanou klenbou má býti uzavřen a, vyžaduje-li toho konstrukce klenby, má býti zřízena přiměřená podložka«. Zmateční stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 4, 5 a 9 písm. a) tr. ř., nemá pravdu, pokud zdůrazňuje domnělou skutečnost, že nebyla bořena klenba, nýbrž zeď vedle klenutí nad sklepní místností, do níž vešli instalatéri Š. a H. Poněvadž citovaný předpis jest celkově označen slovem »bourání«, jest z nadpisu toho jakož i z celkové povahy klenbových staveb souditi, že »strhování kleneb« jest nejen přímé bourání klenby samé, nýbrž jsou jím i veškeré bourací práce klenbových pilířů a takových zdí, při nichž buď jest sledován účel nepřímého uvolnění klenby a její stržení, nebo které podle své povahy mohou takový následek přivoditi; tudíž i boření oněch zdí, které svojí váhou a tlakem zatěžují nebo podpírají pilíře klenby a takto zabraňují jejich rozestoupení se, udržují tudíž celkovou stabilitu stavby. Že účelem onoho předpisu jest ochrana osob pracujících při samém bourání, jest samozřejmé; tento předpis slouží však též k ochraně všech osob, které by i jinak bouracími pracemi mohly býti ohroženy na tělesné bezpečnosti. Jsou jimi proto zajisté i instalatéri, kteří současně podle vědomí stavbyvedoucího, pokud se týče z jeho příkazu rozrušují vodovodní zařízení nebo upravují na bořeništi vodovodní vedení potřebné pro kropení stavební hmoty. Citované nařízení neurčuje výslovně, co je rozuměti pojmem »stálého znaleckého řízení«. Rozsudek také neřeší způsobem zcela jasným a určitým, zda v důsledku onoho předpisu vycházel z právního názoru, že stěžovatel jako stavitel a zodpovědný zástupce firmy bourání stavby provádějící měl osobně po celou dobu bourání vésti dozor. Z doslovu rozsudkového výroku, podle něhož stěžovatel jednak opomenul poučiti stavbyvedoucího K-e o důležitosti práce, nad níž měl dozor, jednak však i opomenul sám dáti případné rozkazy, lze však souditi, že pova-

žoval stěžovatele za povinného osobním dozorem nad bouracími pracemi, an současně označuje K-e za osobu, která vzhledem k předběžnému vzdělání neměla o statické kleneb dostatečné vědomosti. V rozsudkových důvodech se praví, že stěžovatel měl sám znalecky řídit bourání, a že měl dáti dílovedoucímu K-ovi příslušné poučení o zajištění klénby proti rozestoupení se piliřů. Při rozsáhlosti stavitelské činnosti a stavebního podnikání nelze však ukládati staviteli za povinnost osobní dozor při všech pracích, byť i sebe závažnějších. Jeho trestní zodpovědnost není osobní, nýbrž všeobecná; neručí pro nedostatek vlastního dozoru a součinnosti, nýbrž pro nedbalost při výběru osob, jimž svěřuje závažné práce. O spoluobžalovaném Josefu K-ovi zjišťuje rozsudek, že byl jako stavbyvedoucí pověřen od podnikatelů staveb inž. Františka M-a a Václava M-a dozorem nad bouráním domu č. 13 na F., kde se neštěstí událo, že byl upozorněn, by na vše dával pozor, byl opatrný, a, co jest třeba, by podepřel, a že tak byl podle § 44 staveb. řádu pro Prahu zodpovědný za osobní bezpečnost těch, kdož byli zaměstnání při provádění práce. Poněvadž citovaný předpis ministerského nařízení nemá přesné kvalifikační znaky pro pojem »stálého znaleckého řízení«, lze podle povahy věci rozuměti tím stálý odborný dozor postup práce upravující, dozor osoby, která jest ve stavitelství (tudíž i při bourání staveb) podobného druhu ať již theoreticky, předběžným školním vzděláním, ať praxí dostatečně školená a tudíž onoho oboru znalá. Splní proto stavitel všeobecnou povinnost v onom směru, pověří-li dozorem a stálým znaleckým řízením toho, o němž může podle okolností případu právem a odůvodněně předpokládati, že má potřebné znalecké vědomosti i zkušenosti k bezvadnému provedení svěřeného příkazu, po případě, pokud by měl nebo mohl mít určité závažné pochybnosti, když mu dostačující kontrolou, ať již vlastní nebo jiného znalce, jakož i včasnými opatřeními a radou pomáhá při jeho úkolu.

S hlediska toho zmateční stížnost vytýká rozsudku právem, že nezjišťuje, zda spoluodsouzený Josef K. byl způsobilý sám podnikati celou práci jemu svěřenou, zda vůbec potřeboval a zda tu bylo podle zákonných předpisů nutno, by pracoval pod dozorem jiného znalce, stavitele. Posudek znalců při hlavním přelíčení nevyjádřil se o způsobilosti Josefa K-e k vedení znaleckého řízení bouracích prací, tím méně o otázce, pokud stěžovatel mohl právě jemu svěřiti dozor vzhledem ke konkrétním okolnostem. Posudek ten uvádí zcela všeobecně, že se polírové upozorňují na zabezpečovací opatření při bourání kleneb, a že polír může a musí tyto věci znáti, je-li již zkušeným dílovedoucím. Poněvadž rozsudek zjišťuje, že stěžovatel K-e upozornil, by dával na vše pozor, by byl opatrný a, co jest třeba, by podepřel, vytýká zmateční stížnost rozsudku právem, že se nezabýval vůbec oním znaleckým posudkem, aniž stěžovatelovou námitkou, že K. byl mu doporučen jako spolehlivý pracovník, a že ho za takového pokládal, že v souzeném případě šlo o jednoduché práce, které nevyžadovaly jeho osobní přítomnosti a poučování K-ova, že však přes to občas dohlížel na práci; stížnost vytýká právem i, že rozsudek nepřihlíží vůbec k údajům svědka B-e a spolu-

obžalovaného Václava M-a, pokud se zmiňuje o zkušenostech K-ových a o jeho spolehlivosti. Aniž by proto bylo třeba podrobně se zabývat všemi výtkami zmateční stížnosti, bylo zrušiti rozsudek z naznačených důvodů jednak jako právně vadný, jednak jako neúplný a tak zmatečný podle § 281 čís. 9 písm. a), čís. 5 tr. ř., a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. již při neveřejné poradě, a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Kdyby ovšem nalézací soud, doplně řízení v oněch směrech, dospěl k úsudku, že obžalovaný s ohledem na okolnosti případu nemohl důvodně předpokládati, že Josef K. má potřebné znalecké vědomosti i zkušenosti k bezvadnému provedení daného mu příkazu, nebo že stěžovatel v tomto směru mohl míti aspoň závažné pochybnosti, bude se mu podle toho, co uvedeno, obíratí otázkou, zda stěžovatel dostal své povinnosti v takovém případě mu náležející, by dostačující kontrolou jakož i včasnými opatřeními a radou pomáhal při provedení nařízeného stavebního úkonu, při čemž by ovšem padalo na váhu seznání obžalovaného, že K-ovi v souzeném případě vůbec nenařídil, by klenbu podepřel, že chodil na bourání dohlížeti dva až třikráte týdně, že osudného dne na staveništi nebyl, a že ho K. toho dne o postupu práce ještě nezpravil.

#### Čís. 3997.

**Při zločinu zpronevěry v úřadě podle § 181 tr. zák. nesejde na tom, zda pachatel (kancelářský pomocník exekučního soudu) byl podle svých služebních předpisů oprávněn a povinen přijímatí peníze (od dlužníků); stačí, že ten, kdo mu peníze dal, takové oprávnění u něho (omylem) předpokládal.**

**Vrchností ve smyslu § 187 tr. zák. jest státní zastupitelství, nikoli však soud, pokud je vybaven výlučně civilní pravomocí.**

**K vyloučení beztrestnosti podle § 187 tr. zák. jest třeba, by se vrchnost dověděla o konkrétním provinění pachatelově; nestačí pouhá možnost, že se pachatel kromě provinění vrchnosti známých dopustil snad ještě dalších zpronevěr, o nichž se vrchnost nedověděla a pro něž nebylo prozatím důvodu, pachatele podezřívati.**

**K vyloučení beztrestnosti podle §§ 187, 188 písm. b) tr. zák. není třeba, by pachatel, který nedodržel lhůtu určenou narovnáním, právě poškozeným byl udán, stačí, že se vůbec vrchnost, třebas i od třetí osoby dověděla o tom, že pachatel zpronevěru spáchal a narovnání nedodržel.**

**Podstatou přestupku podle § 320 f) tr. zák. jest, že v úmyslu oklamati (nikoli poškoditi) třetí osobu byla veřejná listina napodobena a tak vyvoláno zdání, že pochází od veřejného orgánu povolaného ji vystaviti, nebo že ve veřejné listině, povolaným orgánem vystavené, byla předsevzata svémocně změna.**

**Padělání veřejné listiny podle § 320 f) tr. zák. či podvod (§§ 197, 461 tr. zák.)?**

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1930, Zm I 580/30.)